

1. Procesverloop

Bij besluit van 19 augustus 2005 heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) een verzoek van appellant van 15 maart 2005 om hem het Nederlanderschap te verlenen afgewezen.

Bij besluit van 1 maart 2006 heeft de minister het door appellant daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Bij uitspraak van 21 mei 2007, verzonden op 22 mei 2007, heeft de rechtbank Amsterdam (hierna: de rechtbank) het door appellant daartegen ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief van 2 juli 2007, bij de Raad van State ingekomen op dezelfde dag, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De minister van Justitie heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 8, eerste lid, van de Rijkswet op het Nederlanderschap (hierna: de RWN) komt voor verlening van het Nederlanderschap overeenkomstig artikel 7 slechts in aanmerking de verzoeker:

- a. [...]
- b. [...]
- c. die tenminste sedert vijf jaren onmiddellijk voorafgaande aan het verzoek in Nederland, de Nederlandse Antillen of Aruba, toelating en hoofdverblijf heeft; en
- d. die in de Nederlandse, Nederlands-Antilliaanse of Arubaanse samenleving als ingeburgerd kan worden beschouwd op grond van het feit dat hij beschikt over een bij algemene maatregel van rijksbestuur te bepalen mate van kennis van de Nederlandse taal, dan wel – indien hij in de Nederlandse Antillen of Aruba hoofdverblijf heeft – de taal die op het eiland van hoofdverblijf naast het Nederlands gangbaar is, alsmede van de Nederlandse, Nederlands-Antilliaanse of Arubaanse staatsinrichting en maatschappij, en hij zich ook overigens in de Nederlandse, Antilliaanse of Arubaanse samenleving heeft doen opnemen.

Ingevolge artikel 2, eerste lid, van het Besluit naturalisatietoets (hierna: BNT), zoals dit luidde ten tijde van belang, beschikt een verzoeker over voldoende kennis van de taal alsmede van de staatsinrichting en maatschappij als bedoeld in artikel 8, eerste lid, aanhef en onder d, van de RWN, indien hij beschikt over een zodanige mate van kennis van de taal alsmede van de staatsinrichting en maatschappij, dat hij zelfstandig in de Nederlandse, Nederlands-Antilliaanse of Arubaanse samenleving kan functioneren.

Ingevolge het tweede lid, voor zover van belang en zoals dit luidde

ten tijde van belang, wordt aan de hand van een door de minister op te stellen naturalisatietoets vastgesteld of hij beschikt over de mate van kennis van de taal alsmede van de staatsinrichting en maatschappij, bedoeld in het eerste lid.

2.2. Appellant klaagt tevergeefs dat de rechtbank de minister ten onrechte is gevolgd in zijn standpunt dat appellant niet kan worden beschouwd als ingeburgerd in de Nederlandse samenleving. De vraag of de verzoeker beschikt over de mate van kennis als bedoeld in artikel 8, eerste lid, aanhef en onder d, van de RWN wordt vastgesteld aan de hand van een naturalisatietoets. Appellant heeft geen certificaat naturalisatietoets overgelegd. De rechtbank heeft terecht overwogen dat niet is gebleken dat appellant valt onder een van de in artikel 3, eerste lid, van het BNT opgesomde vrijstellingscategorieën dan wel onder de ontheffingsgrond van artikel 4 van het BNT. De rechtbank heeft in dit verband terecht geen waarde gehecht aan het door appellant bij zijn verzoek overgelegde advies van de commissie van burgemeesters van 25 oktober 2004 "inzake de Tijdelijke regeling witte illegalen", nu dit document niet voorkomt in de limitatieve opsomming van vrijstellingsgronden van artikel 3, eerste lid, van het BNT.

Het betoog van appellant dat hij reeds vóór 1990 in Nederland is ingereisd, gedurende zijn langdurig verblijf hier te lande zelf de Nederlandse taal heeft geleerd en dat hij ter gelegenheid van de hoorzitting goed en duidelijk verstaanbaar Nederlands heeft gesproken, kan gelet op de limitatieve lijst van vrijstellingsgronden evenmin leiden tot het oordeel dat appellant voor vrijstelling in aanmerking komt.

2.3. Voor zover appellant beoogt aan te voeren dat de minister met toepassing van de hardheidsclausule van artikel 10 van de RWN in het hiervoor genoemde advies van de commissie van burgemeesters aanleiding had moeten zien het naturalisatieverzoek van appellant in te willigen, wordt het volgende overwogen. De toetsing naar de mate van inburgering die destijds door de commissie van burgemeesters is verricht in het kader van de verlening van een verblijfsvergunning op grond van de zogenoemde Tijdelijke regeling witte illegalen staat los van de inburgeringsvereisten die voortvloeien uit de RWN en die zijn vastgesteld om tot een beoordeling van verlening van het Nederlanderschap te komen. Appellants betoog kan niet leiden tot het oordeel dat de minister een bijzonder geval behoorde aan te nemen.

2.4. Appellant betoogt terecht dat de rechtbank de door hem in beroep overgelegde stukken ten bewijze dat hij voldoet aan de eis van artikel 8, eerste lid, aanhef en onder c, van de RWN ten onrechte buiten beschouwing heeft gelaten. Deze stukken zijn overgelegd ter adstructie van appellants reeds in bezwaar kenbaar gemaakte standpunt dat hij aan vermelde eis voldoet en zijn als bijlage bij de nadere gronden van het beroepschrift bij de rechtbank overgelegd. De minister heeft hierop in zijn verweerschrift inhoudelijk gereageerd. Geen rechtsregel staat er onder die omstandigheden aan in de weg die stukken mee te nemen in de beoordeling van het beroep. De rechtbank heeft dit niet onderkend.

Dit kan echter niet leiden tot een vernietiging van de aangevallen

uitspraak. Daargelaten of mede op grond van die stukken is aangetoond dat aan voormeld vereiste is voldaan, kan de beslissing op bezwaar reeds gedragen worden door de daaraan ten grondslag gelegde grond dat appellant niet voldoet aan de cumulatieve eis van artikel 8, eerste lid, aanhef en onder d, van de RWN. De rechtbank heeft het beroep van appellant mitsdien terecht ongegrond verklaard.

2.5. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient, zij het met verbetering van de gronden waarop zij rust, te worden bevestigd.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. M.G.J. Parkins-de Vin, Voorzitter, en mr. H. Troostwijk, en mr. D. Roemers, Leden, in tegenwoordigheid van mr. A.L.P. van Os-Ravesloot, ambtenaar van Staat.

w.g. Parkins-de Vin
Voorzitter

w.g. Van Os-Ravesloot
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 22 november 2007

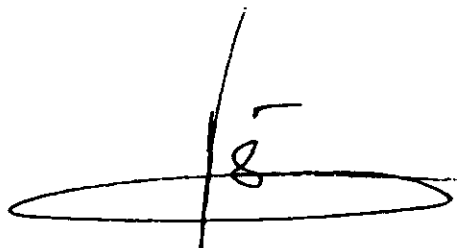
Tegen deze uitspraak kan verzet worden gedaan bij de Afdeling (artikel 8:55 van de Algemene wet bestuursrecht).

- Verzet dient schriftelijk en binnen zes weken na verzending van deze uitspraak te worden gedaan.
- In het verzetschrift moeten de redenen worden vermeld waarom de indiener het niet eens is met de gronden waarop de beslissing is gebaseerd.
- Indien de indiener over het verzet door de Afdeling wenst te worden gehoord, dient dit in het verzetschrift te worden gevraagd. Het horen gebeurt dan uitsluitend over het verzet.

391.

Verzonden: 22 november 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Rechtbank Amsterdam
Sector Bestuursrecht Algemeen
enkelvoudige kamer

Uitspraak

artikel 8:70 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb)

reg. nr.: AWB 06/2067 RWNL

inzake: , geboren op
, van Egyptische nationaliteit, wonende te , eiser,
gemachtigde: mr. C.A. Madern, advocaat te Amsterdam,

tegen: de minister van Justitie, voorheen de minister voor Vreemdelingenzaken en
Integratie, verweerder,

I. PROCESVERLOOP

1. Bij besluit van 19 augustus 2005 heeft verweerder het verzoek van 15 maart 2005 van eiser tot naturalisatie als bedoeld in artikel 7 van de Rijkswet op het Nederlanderschap (RWNL) afgewezen. Het daartegen ingestelde bezwaar is bij besluit van 1 maart 2006, kenmerk 9806.12.4031, ongegrond verklaard. Op 10 april 2006 heeft de rechtbank het beroepsschrift van eiser ontvangen.

2. Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 5 april 2007. Eiser is aldaar in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich niet doen vertegenwoordigen.

3. De rechtbank heeft het onderzoek ter zitting gesloten.

II. OVERWEGINGEN

1. Verweerder stelt zich op het standpunt dat eiser niet in aanmerking komt voor het Nederlanderschap omdat eiser niet middels een inschrijving in de Gemeentelijke Basisadministratie (GBA) heeft aangetoond sedert vijf jaren onmiddellijk voorafgaande aan zijn verzoek in Nederland zijn hoofdverblijf te hebben. De stukken die eiser in bezwaar heeft overgelegd zijn daartoe onvoldoende.

Voorts heeft eiser niet aangetoond dat hij als ingeburgerd in de Nederlandse samenleving kan worden beschouwd. Eiser heeft niet de vereiste naturalisatietoets afgelegd en niet is gebleken dat hij behoort tot een van de categorieën vrijgestelde personen in de zin van artikel 3, eerste lid, van het Besluit Naturalisatietoets (BNT). Het advies inzake de tijdelijke regeling witte illegalen valt niet onder de in de Handleiding voor de toepassing van de Rijkswet op het Nederlanderschap (hierna de Handleiding) genoemde documenten die recht kunnen geven op vrijstelling. Evenmin leidt het feit dat eiser goed en duidelijk Nederlands spreekt tot vrijstelling.

Ten slotte heeft eiser geen verklaring van de Egyptische autoriteiten overgelegd waaruit blijkt dat hij toestemming heeft een andere nationaliteit aan te vragen.

2. Eiser heeft aangevoerd dat hij voldoende heeft aangetoond dat hij voorafgaande aan zijn verzoek vijf jaren ononderbroken in Nederland zijn hoofdverblijf had.

Voorts dient eiser in aanmerking te komen voor vrijstelling van de naturalisatietoets nu hij goed

Nederlands spreekt en die taal kan lezen.

Ten slotte stelt eiser zich op het standpunt het mogelijke te hebben gedaan om zijn Egyptische nationaliteit te verliezen. In bezwaar is een verklaring van de Egyptische ambassade overgelegd waaruit blijkt dat toestemming is verzocht voor het verkrijgen van de Nederlandse nationaliteit. In beroep heeft eiser de toestemmingsverklaring van 24 maart 2006 overgelegd.

3. In het verweerschrift heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat eiser ten tijde van het bestreden besluit niet voldeed aan de voorwaarde te beschikken over een toestemmingsverklaring van de Egyptische autoriteiten. De op 24 maart 2006 afgegeven toestemmingsverklaring kan geen rol spelen bij de beoordeling van het onderhavige beroep.

4. Ingevolge artikel 7 van de RWNL wordt met inachtneming van de bepalingen van Hoofdstuk 4, aan vreemdelingen op hun verzoek het Nederlanderschap verleend.

5. Ingevolge artikel 8, eerste lid, van de RWNL, voor zover hier van belang, komt voor verlening van het Nederlanderschap overeenkomstig artikel 7 slechts in aanmerking de verzoeker

- c. die tenminste sedert vijf jaren onmiddellijk voorafgaande aan het verzoek in Nederland, de Nederlandse Antillen of Aruba, toelating en hoofdverblijf heeft; en
- d. die in de Nederlandse, Nederlands-Antilliaanse of Arubaanse samenleving als ingeburgerd kan worden beschouwd op grond van het feit dat hij beschikt over een bij algemene maatregel van rijksbestuur te bepalen mate van kennis van de Nederlandse taal, dan wel - indien hij in de Nederlandse-Antillen of Aruba hoofdverblijf heeft - de taal die op het eiland van hoofdverblijf naast het Nederlands gangbaar is, alsmede van de Nederlandse, Nederlands-Antilliaanse of Arubaanse staatsinrichting en maatschappij, en hij zich ook overigens in de Nederlandse, Nederlandse-Antilliaanse of Arubaanse samenleving heeft doen opnemen.

6. Ingevolge artikel 9, eerste lid, aanhef en onder b, van de RWN wordt het verzoek van een vreemdeling die voldoet aan de artikelen 7 en 8 van de RWN niettemin afgewezen, indien de verzoeker die een andere nationaliteit bezit, niet het mogelijke heeft gedaan om die nationaliteit te verliezen dan wel niet bereid is het mogelijke te zullen doen om, na de totstandkoming van de naturalisatie, die nationaliteit te verliezen, tenzij dit redelijkerwijs niet kan worden verlangd.

7. De rechtbank volgt verweerder in de conclusie dat de bij de indiening van het verzoek en in bezwaar overgelegde stukken, de stelling dat eiser voorafgaande aan zijn verzoek vijf jaren ononderbroken in Nederland zijn hoofdverblijf had, onvoldoende onderbouwen. Dat eiser in deze periode vreemdelingenrechtelijke procedures heeft gevoerd en in dat kader aanwezig was bij zittingen van zowel verweerder als de rechtbank is daartoe ontoereikend. In beroep heeft eiser ter nadere onderbouwing van deze stelling nog de volgende stukken overgelegd. Afrekeningen van zijn girorekening over de periode 24 februari 2000 tot en met 25 november 2004, een aangifte van 17 januari 2004 van vermissing van zijn Egyptische paspoort en een brief van 24 januari 2004 van een verzekeringsbedrijf. Nu eiser deze stukken eerst in beroep heeft overgelegd en niet is gebleken dat de stukken niet eerder, namelijk in de bezwaarfase, hadden kunnen worden overgelegd en verweerder daardoor niet in de gelegenheid was om de stukken bij het nemen van het besluit op bezwaar te betrekken, zal de rechtbank de stukken buiten beschouwing laten bij de beoordeling van het onderhavige beroep. De rechtbank concludeert dan ook dat verweerder op goede gronden aan het besluit ten grondslag heeft gelegd dat eiser niet voldoet aan het vereiste sedert vijf jaren onmiddellijk voorafgaande aan het verzoek in Nederland zijn hoofdverblijf te hebben.

8.1 Artikel 8, eerste lid, aanhef en onder d, van de RWNL is nader uitgewerkt in het Besluit naturalisatietoets (BNT). In artikel 2 van het BNT is bepaald dat een verzoeker over voldoende kennis beschikt van de taal alsmede van de staatsinrichting en maatschappij als bedoeld in artikel 8,

eerste lid, aanhef en onder d, van de RWNL, indien hij beschikt over een zodanige mate van kennis van de taal alsmede van de staatsinrichting en maatschappij, dat hij zelfstandig in de Nederlandse, Nederlands-Antilliaanse of Arubaanse samenleving kan functioneren. Of hij beschikt over de mate van kennis bedoeld in het eerste lid, wordt vastgesteld aan de hand van een door de Minister van Justitie van het Koninkrijk op te stellen naturalisatietoets.

8.2 Eiser heeft verzocht om vrijstelling van het afleggen van de naturalisatietoets. Ter onderbouwing daarvan heeft eiser een brief overgelegd van 25 oktober 2004 van de Commissie van Burgemeesters. Eiser heeft daarmee niet aangetoond dat hij valt onder de in artikel 3, eerste lid, van het BNT opgesomde vrijstellingscategorieën. Ook overigens is niet gebleken dat eiser valt onder voornoemde vrijstellingscategorieën.

Evenmin heeft eiser op grond van artikel 4 van het BNT aangetoond door een belemmering niet in staat te zijn een of meer van de toetsonderdelen, genoemd in artikel 2, derde lid, en het toetsonderdeel staatsinrichting en maatschappij af te leggen en daarmee in aanmerking komt voor ontheffing van de verplichting om het desbetreffende toetsonderdeel af te leggen.

Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder derhalve eveneens op goede gronden aan het besluit ten grondslag gelegd dat eiser niet voldoet aan de voorwaarde in de Nederlandse samenleving als ingeburgerd te kunnen worden beschouwd.

9.1 Volgens de Handleiding is de hoofdregel dat een vreemdeling die verzoekt om naturalisatie afstand moet doen van zijn oorspronkelijke nationaliteit. Dit is alleen anders indien het doen van afstand redelijkerwijs niet van hem kan worden verlangd. Daarnaast zijn er categorieën verzoekers om naturalisatie waarop het vereiste van afstand van de oorspronkelijke nationaliteit niet van toepassing is (artikel 9, derde lid, van de RWN). Niet is gebleken dat het doen van afstand redelijkerwijs niet van eiser kan worden verlangd of dat hij valt onder één van de categorieën verzoekers om naturalisatie waarop het vereiste van afstand van de oorspronkelijke nationaliteit niet van toepassing is.

9.2 Ingevolge artikel 32 van het Besluit verkrijging en verlies Nederlanderschap (BVVN) legt de verzoeker, indien hij een of meer nationaliteiten heeft waarvan hij verplicht is afstand te doen, een verklaring over houdende dat hij bereid is het mogelijke te zullen doen om bij of na de totstandkoming van de naturalisatie zijn andere nationaliteit of nationaliteiten te verliezen.

9.3 De rechtbank stelt op grond van het dossier vast dat eiser bij indiening van het verzoek om naturalisatie een ondertekende verklaring heeft overgelegd bereid te zijn al het mogelijke te doen zijn Egyptische nationaliteit te verliezen. Voorts heeft eiser in bezwaar een brief overgelegd van 21 december 2005 van de Egyptische autoriteiten waaruit blijkt dat eiser heeft verzocht om toestemming tot verkrijging van de Nederlandse nationaliteit.

9.4 Verweerder heeft eiser tegengeworpen dat hij geen verklaring van de Egyptische autoriteiten heeft overgelegd waaruit blijkt dat hij toestemming heeft een andere nationaliteit aan te vragen. In paragraaf 5.3 van de in de Handleiding opgenomen toelichting op artikel 9, eerste lid, aanhef en onder b, van de RWNL is vermeld:

Tegelijkertijd met de kennisgeving dat verzoeker Nederlander is geworden, ontvangt hij in voorkomende gevallen een bericht van de Minister van Justitie om binnen een termijn van drie maanden een verzoek te doen tot afstand van zijn oorspronkelijke nationaliteit. Daarbij wordt hij tevens gewezen op de mogelijkheid tot intrekking van het besluit waarbij het Nederlanderschap is verleend, zulks overeenkomstig het bepaalde in artikel 15, eerste lid, aanhef en onder d, van de RWNL.

Hieruit blijkt dat verweerder het beleid voert dat de verzoeker om naturalisatie de mogelijkheid heeft om ook na inwilliging van het verzoek alles in het werk te stellen om zijn oorspronkelijke

nationaliteit te verliezen.

9.5 Ter zitting heeft de gemachtigde van eiser gewezen op vergelijkbare gevallen die zich in zijn praktijk hebben voorgedaan. In die gevallen heeft verweerder niet tegengeworpen dat de toestemmingsverklaring van de Egyptische autoriteiten niet was overgelegd bij de indiening van het verzoek. De cliënten met de Egyptische nationaliteit hebben tot een half jaar na verlening van de Nederlandse nationaliteit de gelegenheid gekregen afstand te doen van hun oorspronkelijke nationaliteit. Verweerder heeft dit niet weersproken.

9.6 Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder onvoldoende gemotiveerd waarom in het onderhavige geval niet kon worden volstaan met een bereidheidsverklaring van eiser en het verzoek aan de Egyptische autoriteiten van 21 december 2005. Evenmin heeft verweerder gemotiveerd waarom de toestemmingsverklaring van de Egyptische autoriteiten had moeten worden overgelegd voorafgaand aan het besluit op het bezwaar, terwijl de wet en het beleid voorzien in de mogelijkheid om de oorspronkelijke nationaliteit te verliezen na totstandkoming van het Nederlanderschap.

10. Het voorgaande laat onverlet dat het verzoek om naturalisatie terecht is afgewezen omdat eiser niet heeft voldaan aan de vereisten zoals bedoeld in artikel 8, eerste lid, aanhef en onder c en d, van de RWNL. Derhalve leidt het motiveringsgebrek niet tot vernietiging van het bestreden besluit nu beide resterende afwijzingsgronden dragend zijn voor afwijzing van het naturalisatieverzoek.

11. Op grond van het voorgaande wordt het beroep ongegrond verklaard.

12. Van omstandigheden op grond waarvan verweerder het griffierecht zou moeten vergoeden dan wel een van de partijen zou moeten worden veroordeeld in de door de andere partij gemaakte proceskosten, is de rechtbank niet gebleken.

AWB 06/2067 RWNL

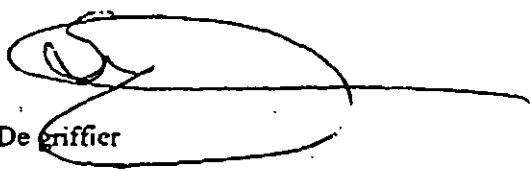
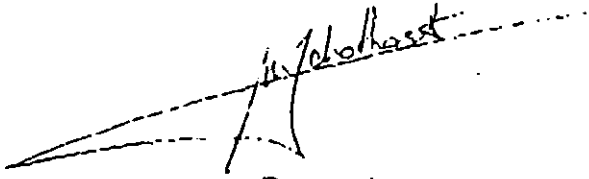
5

III. BESLISSING

De rechtbank

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan op 21 mei 2007 door mr. S.M. Schothorst, voorzitter, in tegenwoordigheid van mr. S. Slijkhuis, griffier, en bekendgemaakt door verzending aan partijen op de hieronder vermelde datum.

De griffier
De voorzitterAfschrift verzonden op: - **22 MEI 2007**

Conc.: MSj
Coll: 60
D: B

Tegen deze uitspraak staat hoger beroep open bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State. De termijn voor het instellen van hoger beroep bedraagt zes weken.

VOOR KOPIE CONFORM DE GRIFFIER DER
ARRONDISSEMENTSRECHTBANK TE AMSTERDAM

Raad van State
Afdeling Bestuursrechtspraak

RAAD VAN STATE	
STATIELEN	
02 JUL 2007	
ZAAKNR.	
AAN:	
BEHANDELD: DD:	PAR:

HOGER BEROEP RIJKSWET OP HET NEDERLANDERSCHAP

Geeft eerbiedig te kennen:

, geboren op
, van Egyptische nationaliteit, wonende te , te dezer zake domicilie
kiezende te (1017 XT) Amsterdam aan de Weteringschans 120 ten kantore van de
advocaat en procureur mr C.A. Madern, die ten deze door appellant als bepaaldelijk
gevolmachtigde wordt gesteld en die verklaart als bepaaldelijk gevolmachtigde dit
beroepsschrift namens appellant op te stellen en in te dienen;

1. Appellant stelt hierdoor hoger beroep in tegen de uitspraak van de Rechtbank Amsterdam, Sector bestuursrecht Algemeen d.d. 21 mei 2007 (verzonden 22 mei 2007), met het registratienummer AWB 06/2067 RWNL. Een kopie van die uitspraak wordt aan dit hoger beroepsschrift gehecht.
2. Tegen de uitspraak worden door/namens appellant de navolgende grieven aangevoerd:
 - I. Ten onrechte heeft de Rechtbank overwogen, dat de bij indiening van het verzoek en in bezwaar overlegde stukken de stelling van eiser dat hij voorafgaand aan zijn verzoek vijf jaar ononderbroken in Nederland zijn hoofdverblijf had, onvoldoende onderbouwen;
Ook de aanwezigheid van eiser ter gelegenheid van bezwaar en beroepsprocedures wordt ten onrechte door de Rechtbank als onvoldoende onderbouwing beschouwd.
 - II. Ten onrechte heeft de Rechtbank overwogen, dat de in beroep overlegde stukken buiten beschouwing gelaten bij de beoordeling van het beroep.
 - III. Ten onrechte heeft de Rechtbank overwogen, dat eiser niet valt onder de vrijstellingscategorieën, niet in aanmerking komt voor ontheffing van de verplichting tot het afgeven van de naturalisatietoets.
 - IV. Ten onrechte heeft de Rechtbank overwogen dat eiser niet voldoet aan de voorwaarde in de Nederlandse samenleving als ingeburgerd te kunnen worden beschouwd
 - V. Ten onrechte heeft de Rechtbank overwogen, dat het verzoek om naturalisatie terecht is afgewezen omdat eiser niet heeft voldaan aan de vereisten in art. 8 lid 1 aanhef van c en d RWNL en heeft de Rechtbank ten onrechte het beroep ongegrond verklaard.

3. Toelichting op de grieven:

3.1 ad grieven I en II

Appellant heeft een verblijfsvergunning gehad op grond van de tijdelijke regeling Witte Illegalen. Die verblijfsvergunning kreeg appellant niet direct, daarvoor waren eerst bezwaar en beroepsprocedures voor nodig. Deze bezwaar en beroepsprocedures zijn juist gevoerd in de periode 2000 t/m 2004, tot op 1 december 2004 de verblijfsvergunning uiteindelijk werd verleend. In het kader van die bezwaar en beroepsprocedure heeft appellant de diverse zittingen in Nederland bijgewoond. Ook heeft appellant een inburgeringsgesprek gehad bij de Gemeentelijke Basisadministratie te Amsterdam, op grond waarvan het advies omtrent het verlenen van de verblijfsvergunning is gegeven.

Het is nota bene deze Gemeentelijke Basisadministratie die appellant op zijn adres heeft opgeroepen en na die oproep is appellant bij Gemeentelijke Basisadministratie voor zojuist bedoeld gesprek verschenen. Appellant wist niet dat hij uit Gemeentelijke Basisadministratie was uitgeschreven.

Gemeentelijke Basisadministratie gebruikte ook gewoon zijn adres.

Appellant heeft daarnaast in de aanvraag en bezwaarfase gegevens overlegd.

Appellant is dan ook van mening daarmee genoegzaam zijn ononderbroken hoofdverblijf in Nederland te hebben aangetoond.

Daarnaast zijn in beroep nog allerlei gegevens overlegd. Deze gegevens vormden een onderbouwing van zijn standpunt dat hij ononderbroken hoofdverblijf in Nederland had (en heeft). De Rechtbank had derhalve met deze gegevens wel degelijk rekening kunnen en ook behoren te houden.

3.2 ad grieven III en IV:

Appellant beheerst de Nederlandse taal goed. Daarvoor heeft hij geen cursus gevolgd. Hij heeft dit gedurende zijn langdurig verblijf in Nederland (al voor 1990, op 15 maart 1990 werd appellant voor het eerst in Gemeentelijke Basisadministratie te opgenomen), zelf geleerd.

Appellant heeft dan ook bij zijn aanvraag en ter gelegenheid van de hoorzitting goed en duidelijk verstaanbaar Nederlands gesproken (zonder tolk).

Daarvoor had de Commissie van Burgemeesters al in het advies van 25 oktober 2004 aangegeven, dat het gesprek op 11 oktober 2004 had plaatsgevonden en appellant in het Nederlands zeker goed aanspreekbaar is en zich goed kan redden in de Nederlandse samenleving. Kortom de beheersing van de Nederlandse taal is goed en appellant was toen al in oktober 2004 goed ingeburgerd.

Evenmin kan de Rechtbank gevolgd worden in de overweging dat appellant niet voldoet aan de voorwaarde van de Nederlandse samenleving als ingeburgerd te kunnen worden beschouwd. Appellant werd al in oktober 2004 als ingeburgerd beschouwd en die inburgering is alleen maar intensiever/beter geworden nadat appellant zijn verblijfsvergunning kreeg eind 2004.

Hier dient hetgeen hiervoor al in de punten 3.1 en 3.2 is gesteld.

- I De beslissing van de Rechtbank Amsterdam, Sector Bestuursrecht Algemeen, d.d. 21 mei 2007 (verzonden 22 mei 2007) met nummer AWB 06/2067 RWNL te vernietigen en opnieuw rechtdoende te bepalen dat appellant alsnog in aanmerking komt voor de naturalisatie tot Nederlander.
- II De Minister van Justitie te veroordelen in de kosten van deze procedure en van de procedure bij de Rechtbank.

Bepaaldelijk gevolmachtigde

~~p/o mm alkene-stearic acid~~